

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 97.559 van 9 juli 2001
in de zaak A. 84.844/VII-18.647**

In zake : XXX,
die woonplaaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 18 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 5 juli 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord en de regelmatig gewisselde laatste memorie;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE KEUSTER, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 4 oktober 1998 en verklaarde zich op 6 oktober 1998 vluchteling.

1.2. Op 5 februari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 mei 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing, als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, die de XXX nationaliteit beweert te bezitten, in maart 1996 lid geworden zijn van de monarchistische partij "L." en sinds begin 1998 binnen de partij op lokaal vlak een administratieve functie vervuld hebben. Tijdens de parlementsverkiezingen van 29 juni 1997 zou betrokkene namens zijn partij in een lokale kiescommissie in S. gezeteld hebben. Kort voor de sluiting van de stembureaus zouden acht gewapende en gemaskerde personen in militair uniform in betrokkenes stemlokaal binnengekomen zijn en de aanwezige waarnemers verplicht hebben om een document te ondertekenen waarin vermeld stond dat de 'Socialistische Partij' de verkiezingen had gewonnen. Onmiddellijk nadien zouden de waarnemers de politie verwittigd hebben, echter zonder enig resultaat. Begin juli 1997 zou betrokkene in T. actief deelgenomen hebben aan het monarchistisch protest tegen de manipulatie van de verkiezingsuitslag. Op 2 juli 1997 zou hij tijdens de manifestatie door de politie opgepakt, over zijn deelname ondervraagd en tien dagen vastgehouden zijn. Na zijn vrijlating zou hij gedurende tien dagen in het militair ziekenhuis verbleven hebben om te herstellen van de opgelopen verwondingen. Eind augustus. 1997 zou betrokkene op straat door de politie opnieuw opgepakt, over hetzelfde ondervraagd en vijf dagen vastgehouden zijn. Nadien zou hij ook terug twee dagen in het ziekenhuis verbleven hebben. Eind 1997 en begin 1998 zou betrokkene nog driemaal (tweemaal in T. en éénmaal in S.) door de politie opgepakt, ondervraagd en telkens gedurende twee of drie dagen vastgehouden zijn. De laatste arrestatie zou dateren van februari

1998 en in T. hebben plaatsgevonden. Later zou betrokkene van zijn broer vernomen hebben dat er een foto van een Italiaans fotograaf bestond waarop hij afgebeeld zou staan in het politiebureau. Op 25 juli 1998 zou betrokkene in S. samen met twee vrienden affiches verspreid hebben tijdens een meeting van verschillende democratische partijen die gericht was tegen de goedkeuring van de nieuwe Grondwet. Nadat de politie deze manifestatie stopgezet had, ofschoon het Ministerie van Defensie er vooraf wel toelating voor gegeven had, zou betrokkene in de vooravond opnieuw door de politie thuis opgepakt en in een politievoertuig meegenomen zijn. Nadat de politiewagen gestopt was in een andere wijk van S. en op één na alle agenten uitgestapt waren om er een vriend en partijgenoot van betrokkene te arresteren, zou hij erin geslaagd zijn om zijn enige bewaker opzij te duwen en te ontsnappen. Daarop zou hij samen met zijn vriend met de auto weggevlucht en kunnen ontkomen zijn aan de achtervolgende politieagenten. Tijdens deze achtervolging zou hun vluchtauto door de politie beschoten en beschadigd zijn, maar betrokkene en zijn vriend zouden ongedeerd gebleven zijn en ondergedoken zijn bij vrienden in B. (nabij de grens met M.). Diezelfde avond nog zou de politie hen er (tevergeefs) komen zoeken zijn. Een week later zou betrokkene met de hulp van zijn lokale partijvoorzitter naar een neef in M. gebracht zijn. Ondertussen zou de politie hem meermaals thuis komen zoeken zijn en zou zijn vader twee- of driemaal door de politie meegenomen en over hem ondervraagd zijn. Uit vrees om opgesloten en mishandeld te worden, zou betrokkene eind september 1998 besloten hebben om zijn land van herkomst te verlaten en uit te wijken naar België, waar hij op 6 oktober 1998 het statuut van vluchteling aanvraagde. Pas na zijn aankomst in België zou hij van zijn broer in XXX telefonisch vernomen hebben dat er in augustus en september 1998 voor hem thuis een attest van het parket, één van de rechtbank en een politieconvocatie waren toegekomen wegens het verspreiden van, anti-grondwettelijke teksten. Voorts zou hij ook vernomen hebben dat twee onbekende personen in uniform op een avond eind 1998 granaten naar betrokkenes huis zouden hebben gegooid waardoor schade werd aangericht in het huis, aan ramen en deuren.

Ter staving van zijn asielaanvraag heeft betrokkene volgende documenten neergelegd: een lidkaart van 'L.', dd. 16 maart 1996; een attest van het parket van S., dd. 9 augustus 1998, dat bevestigt dat betrokkene strafrechtelijk vervolgd wordt wegens het verspreiden van anti-grondwettelijke teksten; een attest van de arrondissementsrechtbank van S., dd. 1 september 1998, dat bevestigt dat het parket betrokkenes strafdossier aan de rechtbank heeft overgemaakt; een convocatie van de politie van S.,

dd. 20 september 1998, waarin betrokkene opgeroepen wordt om zich aan te melden voor de uitvoering van de straf die door de rechtbank werd opgelegd; en een foto van een persoon, waarvan betrokkene beweert dat hij het is die ergens op de grond ligt.

Opgemerkt moet worden dat in betrokkenes opeenvolgende verklaringen enkele fundamentele leemten en discrepanties voorkomen die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen. Zo vernoemde betrokkene tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verschillende belangrijke incidenten waarover hij op de Dienst Vreemdelingenzaken echter met geen woord gerept heeft: een arrestatie op 2 juli 1997 en vervolgens tien dagen vastgehouden, een arrestatie eind augustus 1997 en nadien vijf dagen vastgehouden, en eind 1997-begin 1998 nog driemaal gearresteerd en telkens twee of drie dagen vastgehouden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende betrokkene daarenboven uitdrukkelijk dat hij ooit opgesloten of vastgehouden werd. Voorts verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat onbekende personen in burger eind 1998 granaten naar zijn huis gegoooid hadden, terwijl hij in zijn vragenlijst van het Commissariaat-generaal politieagenten in burger vermeldde.

Gezien de fundamentele verschillen tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen, moet besloten worden dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die toelaten geloof te hechten aan zijn verklaringen. Wat de door betrokkene neergelegde documenten betreft, dient in casu te worden vastgesteld dat zijn lidkaart van "L." enkel zijn beweerd lidmaatschap bij deze partij kan bevestigen, maar geenszins afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Daarenboven bevatten de neergelegde attesten en politieconvocatie essentiële schrijffouten zodat ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit ervan. Bovendien moet erop gewezen worden dat laatstgenoemde oproeping geen datum of uur vermeldt waarop betrokkene zich zou moeten aanmelden, noch de duur of de motieven van de opgelopen gevangenisstraf. Wat de neergelegde foto betreft, dient te worden opgemerkt dat deze op geen enkele wijze de geloofwaardigheid van de door betrokkene beweerde problemen met de politie n.a.v. zijn arrestatie(s) kan herstellen, gezien het om een foto gaat van een op de grond liggende persoon, waarvan betrokkene beweert dat hij het is, maar waarvan de plaats en de datum van opname onbekend is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot

leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het nut van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, die trouwens ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie voorhoudt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd doordat zij "met een termijn van 15 dagen niet voldoende heeft om volledig te kunnen antwoorden, op het verslag van de auditeur. Dat de termijn van 15 dagen een ongeoorloofde discriminatie inhoudt tussen de rechtsonderhorigen binnen de procedures bij de Raad van State. Dat er rechtsonderhorigen zijn die 30 dagen hebben daar waar de verzoekende partij slechts 15 dagen heeft"; dat de verzoekende partij voorhoudt dat de Raad van State in die zin een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat de beweerde ongelijkheid in het huidige geval niet voortvloeit uit de wet, maar wel uit een verschillende regeling die voortvloeit uit enerzijds artikel 14, tweede lid van het regentsbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, en anderzijds artikel 24, § 1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat deze bepaling, die krachtens artikel 43, tweede lid, 3° van voornoemd K.B. op de huidige procedure van toepassing is, niet voorziet dat de partijen een laatste memorie kunnen indienen; dat, gelet op de principiële aard van de door de verzoekende

partij uitgebrachte kritiek, het toch past daarop in te gaan;

Overwegende dat de grondwettelijke regels inzake gelijkheid der Belgen en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voorzover het criterium van onderscheid op objectieve en redelijke wijze kan worden verantwoord; dat een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld m.b.t. het doel en de gevolgen van de betrokken norm; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is indien vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel;

Overwegende dat uit het verslag aan de Koning (B.S. 15 juli 2000) bij voornoemd Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 blijkt dat het de bedoeling was bijzondere procedureregels vast te leggen inzake het vreemdelingencontentieux teneinde het hoofd te kunnen bieden aan het aantal beroepen in deze materie; aldus werden de termijnen voor het instellen van het beroep, voor het indienen van de memories en om de voortzetting van de procedure te vragen verkort om de procedure te versnellen en misbruik van de procedure bij wijze van vertragingsmanoeuvre tegen te gaan; dat deze verantwoording redelijk en objectief is; dat de termijn van vijftien dagen, binnen dewelke de voortzetting van de procedure moet worden gevraagd niet onredelijk is;

Overwegende tenslotte dat die regeling geldt voor alle geschillen bedoeld in artikel 30, § 2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat er bijgevolg een objectief en redelijk verantwoord onderscheid bestaat tussen de procespartijen die onder toepassing vallen van het 'procedurereglement' (Regentsbesluit van 23 augustus 1948) en deze op wie de

bepalingen van het K.B. van 9 juli 2000 worden toegepast;

4.1 Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet); dat zij o.m. stelt:

"Dat artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd), zoals gewijzigd door art. 27 van de wet van 6 mei 1993, B.S., 21 mei 1993 voorziet in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw dient behandeld te worden. Dat de commissaris-generaal, de rechten voortvloeiende uit voormeld artikel 63/3 van de vreemdelingenwet miskent, nu inzoverre er een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de verklaringen voor de commissaris-generaal zelf coherent zijn, hetgeen voldoende is voor het toekennen van het statuut van politiek-vluchteling.";

Overwegende dat deze wetsbepaling niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het Commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt, en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat het middel niet gegrond is;

4.2. Overwegende dat in het tweede middel de schending van de rechten van de verdediging wordt aangevoerd; dat de verzoekende partij onder meer stelt dat die rechten "ernstig geschonden werden, daar de bestreden beslissing overgaat tot vergelijking van verklaringen lopende de diverse fases in de vreemdelingenprocedure teneinde een weigeringsbeslissing te pogen te motiveren", dat zij zich nopens de draagwijdte en het mogelijk gebrek aan authenticiteit van de voorgelegde documenten niet heeft kunnen verweren, terwijl zij "enkel en alleen kan gissen welke gebreken in de documenten en procedure verwerende partij bedoelt" , "dat verzoeker er moet kunnen op betrouwen dat officiële documenten bewijskracht hebben, dat hij niet aansprakelijk is voor het niet naleven van bepaalde onperfectheden of niet naleven van bepaalde pleegvormen";

Overwegende dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom de beschouwingen omtrent de motivering i.v.m. de gebreken van de voorgelegde documenten en het vertrouwen in de waarachtigheid ervan, ter sprake komen in het middel geput uit de beweerde schending van de rechten van de verdediging; dat het hier eerder lijkt te gaan om gebreken in de motivering, en om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel; dat deze aspecten van de zaak elders aan bod komen;

Overwegende dat de beslissing van de commissaris-generaal geen jurisdictionele beslissing is; dat de rechten van de verdediging in beginsel in het kader van die procedure niet gelden;

Overwegende dat de verzoekende partij door de commissaris-generaal werd gehoord; dat zij de kans heeft gekregen haar standpunt uiteen te zetten ; dat de rechten van de verdediging -indien deze in casu van toepassing zijn- niet impliceren dat de commissaris-

generaal , tijdens het verhoor, de asielzoeker wijst op eventuele leemten en tegenstrijdigheden in diens verklaring, of op eventuele gebreken in de door hem voorgelegde documenten; dat het middel niet gegrond is;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde en vijfde middel aanvoert dat de bestreden beslissing noch formeel, noch materieel is gemotiveerd; dat zij daarnaast voorhoudt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben miskend;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het omstandig verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een zeer uitvoerig inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de beslissende overheid, mits deze die feiten niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelt en beoordeelt;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer

hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in herhaling valt wanneer zij zich thans opnieuw beklaagt over het feit dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden werd met de verklaring die in eerste aanleg werd afgelegd; dat dit volgens haar een schending zou inhouden van artikel 63/3 van de vreemdelingenwet; dat die aangelegenheid reeds werd besproken bij de behandeling van het eerste middel;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt "dat niet juist gemotiveerd wordt waarom juist getwijfeld wordt aan de authenticiteit van documenten"; dat de commissaris-generaal de documenten betrokken heeft bij zijn beoordeling, en gemotiveerd heeft waarom hij twijfels koesterde nopens de authenticiteit en de waarachtigheid van die akten; dat de verzoekende partij geen overtuigende gegevens aanbrengt die van aard zijn de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen te ontkrachten; dat de beschouwingen omtrent de werking van de Belgische overheidsdiensten niet ter zake dienend zijn;

Overwegende dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde middel stelt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, doordat de verwerende partij oordeelt dat moet getwijfeld worden aan de authenticiteit en de bewijskracht van de documenten die de verzoekende partij heeft overgelegd tot staving van haar asielaanvraag; dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij moet kunnen vertrouwen op de rechtmatigheid van documenten die door de overheid zijn afgeleverd;

Overwegende dat de commissaris-generaal, omwille van de redenen die hij aangeeft, redelijkerwijze betwijfelt of de overgelegde "officiële" documenten wel zijn afgeleverd door de XXX overheid; dat, vooraleer het vertrouwensbeginsel in te roepen, de verzoekende partij eerst aannemelijk moet maken dat de documenten uitgaan van de overheid; dat zulks, gelet op de vaststellingen van de commissaris-generaal, niet het geval is; dat het middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en
één, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.